

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 539/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. M., Česká republika, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 2 a 3, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 7 Co 83/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. M. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronicky 30. septembra 2013 a poštou 3. októbra 2013 doručená sťažnosť Ing. L. M., Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 2 a 3, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 7 Co 83/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 30. septembra 2013.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 C 35/2010-161 zo 14. marca 2012 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu proti žalovaným Ing. J. O., Mgr. M. F. a obci H. o ospravedlnenie, určenie neplatnosti platobných rozkazov a zaplatenie 3 000 € s prísl. Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 83/2012 bol potvrdený rozsudok okresného súdu. Podľa názoru krajského súdu okresný súd právom konal a rozhodol na pojednávaní 14. marca 2012, lebo hoci sťažovateľ svoju neúčast' zo zdravotných dôvodov ospravedlnil, o odročenie pojednávania nepožiadala. Za právne bezvýznamnú považoval námietku o nevykonaní dôkazov navrhnutých sťažovateľom, lebo aj keď sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, je vecou súdu, ktoré z označených dôkazov vykoná a ktoré nie, pričom zásadne sa nevykonávajú dôkazy nemajúce význam pre vec samu. Opätovné vypočutie osôb vypočutých už vo veci okresného súdu sp. zn. 1 T 197/2004, ale ani prečítanie tohto spisu nie je potrebné na posúdenie otázky účinného doručenia platobných rozkazov vydaných Krajským súdom v Košiciach vo veciach sp. zn. 17 Rob 1361/96 a sp. zn. 18 Rob 1357/96. Účinnosť doručenia týchto platobných rozkazov bola totiž predmetom skúmania zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rámci odvolacieho i dovolacieho konania, pričom v týchto konaniach sa jednoznačne konštatovala neúčinnosť doručenia platobných rozkazov. Platobné rozkazy teda neboli doručené v súlade s ustanovením § 173 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Týmito závermi odvolacieho i dovolacieho súdu bol Krajský súd v Košiciach viazaný. Účinnosť či neúčinnosť doručenia platobného rozkazu nemožno riešiť v inom konaní ako v tom, v ktorom došlo k vydaniu platobného rozkazu. Nemožno sa stotožniť ani s názorom sťažovateľa o právoplatnom vyriešení otázky prevzatia platobných rozkazov žalovanými v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 T 197/2004. V tomto konaní sa totiž rozhodlo len o spáchaní trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa. V zmysle ustanovenia § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku je viazanosť súdu daná iba vo vzťahu k rozhodnutiu príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov a kto ich spáchal. Zároveň domáhať sa vyslovenia platnosti doručenia platobných rozkazov nie je objektívne možné. Posudzovanie platnosti alebo neplatnosti v zmysle

ustanovenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku je možné iba pri právnych úkonoch, pričom platobný rozkaz ako rozhodnutie povahu právneho úkonu nemá.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru z viacerých dôvodov. Sudcovia krajského súdu, ktorí o veci rozhodovali v odvolacom konaní, boli v čase rozhodovania so sťažovateľom v súdnom spore vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 14 C 376/2012, a preto boli očividne predpojatí. Navyše, títo sudcovia neboli povolaní rozhodnúť o veci náhodným výberom, ale rozhodnutím predsedníčky krajského súdu. Za predpojatú považuje sťažovateľ aj sudkyňu okresného súdu, ktorá sa sama označila za predpojatú vo viacerých exekučných veciach vedených sťažovateľom ako oprávneným. Hoci krajský súd o predpojatosti sudkyne okresného súdu vedel, ignoroval to a nevytkol okresnému súdu nevykonanie dôkazov a nezistenie skutkového stavu, ku ktorému došlo bez uvedenia dôvodov. Ani samotný krajský súd nevykonal žiaden z navrhnutých dôkazov. Všeobecné súdy neumožnili sťažovateľovi účasť na výsluchoch a dokazovaní, ale namiesto riadneho zistenia skutkového stavu rozhodli už 14. marca 2012, resp. 24. júna 2013, a to bez toho, aby o tom sťažovateľa informovali, hoci tento mal právo byť prítomný na prerokovaní svojej veci.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 7 Co 83/2012 s tým, aby bol rozsudok z 24. júna 2013 zrušený.

Podľa zistení ústavného súdu rozsudok krajského súdu sp. zn. 7 Co 83/2012 z 24. júna 2013 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 C 35/2010 zo 14. marca 2012 nadobudol právoplatnosť 1. augusta 2013. Sťažovateľ nepodal proti rozsudku krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Sťažovateľ (popri iných námietkach) vytyka všeobecným súdom najmä to, že v jeho veci konali a rozhodovali tak na okresnom súde, ako aj na krajskom súde predpojatí sudcovia, pričom sudkyňa okresného súdu sa sama označila za predpojatú voči sťažovateľovi v iných veciach a sudcovia krajského súdu sa nestali zákonnými sudcami na základe náhodného výberu, ale z rozhodnutia predsedníčky krajského súdu.

«Súd treba považovať za „nesprávne obsadený“ v zmysle § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca, resp. zákonní sudcovia» (mutatis mutandis II. ÚS 136/08).

Z uvedených námietok je zrejmé, že podľa názoru sťažovateľa nemali byť zákonnými sudcami v jeho veci tí sudcovia, ktorí na okresnom súde a na krajskom súde konali a rozhodli. Sťažovateľ teda namieta, že tak okresný súd, ako aj krajský súd neboli správne obsadené. Znamená to, že sťažovateľ tvrdí existenciu prípustnosti a dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. g) a § 241 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalej sťažovateľ namieta, že všeobecné súdy konali v jeho neprítomnosti, hoci si vymienil svoju účasť pri vykonávaní ním navrhnutého dokazovania. Sťažovateľ teda tvrdí, že postupom všeobecných súdov mu bola ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. Tvrdí teda aj existenciu prípustnosti a dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f) a § 241 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku.

Keďže napriek uvedenému sťažovateľ nepodal dovolanie proti rozsudku krajského súdu, ktorého prípustnosť by sa opierala o ustanovenie § 237 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku, možno dospieť k záveru, že nevyčerpal mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mu zákon na ochranu jeho označených práv účinne poskytuje, a na

ktorého použitie bol oprávnený v zmysle Občianskeho súdneho poriadku. To zakladá neprípustnosť sťažnosti (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

V danej súvislosti treba tiež uviesť, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a preto ani neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2013